

[Christmas Møller.]

Vi for vort Vedkommende maatte straks protestere imod denne ulykkelige Tale, og vi har Lov til i Dag at sige — jeg tager kun eet Citat —, at Udtalelserne i Sverige med al ønskelig Tydelighed viser, at det var lykkeligt, at vide Kredse i det danske Folk protesterede. Det svenske Blad „Skånska Dagbladet“, som er Organ for et Regeringsparti i Sverige, for Bondeforbundet, har skrevet, at

„Tanken med et nordisk Forsvarsforbund betegnede han som en Utopi, men fik Oplysning om, at en stærk Folke mening paa begge Sider af Sundet ser helt anderledes paa Sagen. Det burde have været under Hr. Staunings Værdighed at søge at dreje sig paa det Punkt, og klædeligt at staa som Karl for, hvad han havde sagt.“

Og senere: „Vi har trods Staunings Deklarationer aldrig tvivlet om dette, men det er en Trøst, at mægtige danske Røster bekræfter vor Opfattelse.“ Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det var nationalt rigtigt og gavnligt skarpt at protestere mod Statsministerens ulykkelige Tale.

Jeg skal heller ikke her komme ind paa Statsministerens grove Udtalelser herhjemme efter Talerne. Jeg afviser som utilbørlig Statsministerens Sigtelse for Komplot og Sammenspil. Jeg afviser det og hævder, at Statsministerens grove Ord har ingen Interesse, Kendsgerningerne er ham for stærke og viser det modsatte. Men jeg vil gerne have Lov til at sige til Statsministeren, at naar Statsministeren taler i Udlandet, saa maa han forstaa det saaledes, at saa opfatter jeg Statsministeren, saa opfatter vi Statsministeren ogsaa som *min* Statsminister, som *mit* Partis Statsminister. Jeg har ingen Interesse, saaledes som der er blevet sagt, i at gøre den danske Statsminister ringere i Udlandets Øjne, og jeg har Lov til at henvise til, at den Maade, paa hvilken vi har taget paa Statsministerens Tale i Hamar i sin Tid og har taget paa andre Spørgsmaal, maa være Offentligheden Vidnesbyrd nok om, at vi ser saaledes paa det, at Blodet er aldrig saa tyndt imellem Landsmænd, at de ikke er Landsmænd. Men naar jeg føler det paa den Maade, har jeg ogsaa Lov til at sige det til den danske Statsminister, naar han har handlet paa en Maade, som vi for vort Vedkommende opfatter som ulykkelig for Landet. Jeg spørger ikke efter Udenrigsministeren, thi jeg gaar naturligvis ud fra som en given Ting, at Landets Udenrigsminister kendte Talen Ord til andet; jeg gaar ud fra som en

given Ting, at en saadan Tale ikke holdes, uden at Landets Udenrigsminister kender den, saa meget mere som den Dage i Forvejen var udsendt af Ritzaus Bureau og Udenrigsministeren i hvert Fald derigennem maatte kende den.

Og i denne Situation, som laa til Samtale, Samarbejde, som laa til Samfølelse og Samhørighed, i denne Situation, hvori Statsministeren altsaa holdt denne Tale, som kur kunde virke ulykkeligt, hvilket Svar fik Statsministeren da fra Sverige? Jeg tager ogsaa her kun eet Citat, den svenske Statsministers Svar umiddelbart oven paa Talen; han var aabenbart saa chokeret, at han ikke straks kunde finde Mæle, men maatte vente til den festlige Sammenkomst, men dér sagde Per Albin Hansson, at Sverige med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet har et *Skæbnefællesskab* med Danmark, som vi ikke kan komme fra, og videre, at ingen Regering i Verden vil kunne hindre Svenskerne i, saafremt Danmark kommer i Nød, da at kæmpe paa Danmarks Side. Mon det ikke var et Svar, vi bør lægge Mærke til? Det var Skæbnefællesskabet, der blev ført frem i denne Situation.

Jeg afviser den Tale, som jeg nu ved skal føres om, at det er gamle national-liberale Fantasterier og Toner fra før 1864, der nu skal genoplives. Jeg fører ikke den Tale, og jeg er ogsaa her saa heldig at kunne henvise til, at ved det nordiske konservative Studentermøde den 17. November i Fjor, hvor jeg talte sammen med det svenske Højres Formand og det norske Højres Formand, sagde jeg udtrykkeligt, at et Forsvarsforbund er ikke et aktuelt Spørgsmaal med den Mangel paa Forsvarsordning, Danmark har.

Nej, vi ønsker ikke Spørgsmaalet ført op i et Plan, i hvilket det aldeles ikke i Dag kan være, og vi siger ikke, at der ud af Samtaler og Forhandlinger kan komme det nordiske Forsvarsforbund, men naar Statsministeren, den danske Statsminister, som efter Lund-Talen har sagt, at det var en Misforstaaelse, at han principielt ikke skulde tro paa Muligheden af et Samarbejde paa Forsvarets Omraade, og at der jo, hvis et Forsvarsforbund ikke lod sig etablere, var andre Udveje at gaa, saa siger vi til Statsministeren og til Landets Regering: det er disse andre Udveje, vi vil have undersøgt. Og jeg maa nok have Lov til at spørge Statsministeren, hvad han da mener med dette, om hans Mening ikke er, at et Forsvarsforbund vel ikke er muligt, saaledes som Tingene former sig i Dag, men et vist